

Dedicatio Theatri Civitatis Paganensis in casu nove foundationis Academiae

Quae duae res, grati animi exa Mecenate significatio,
et presentissimi spei patrocinii Clientes movere solent fere omnes, ut finis am-
plissimis opera dedicerent sua; et in presenti me non solum movent, de his adachi-
genae calcarebus impellunt, ut tibi, Civitas perillustri, Theatri istas meas nun-
cupatas velim. sive enim beneficia, quibus ipse, meique consodales tibi obstricti
haeremus (et quorum vincula una, quae omnia solvit, solvet etiam facti necessitas),
sive magnitudinis, ad quae multiglicii tui facinorae evadent, intuear, duplici
veluti ex fonte mei hujusce concilii ratio promanet. Atque ut a beneficiis, quae
etiam fere venturant, istius facia, quanta sane a te, et a tuis in hoc nostrum
Atheneum uberissima vena jam praece, et praesentibus hircis temporibus profluxere? etenim
ab incunabulis ut primus eluxit haec Academia juvenalissimis illa excepti
obis, paterno confusio vini, et ad convexa caeli incredibili benevolentia
evahi desisti; meditabaris sane plurima, quae illa, vel salmanthica Hispaniarum,
vel Maritima, et sorbonice, equae filia addidissent. Ceterum heu! cui ista tam
magna, tam illustria in animis illi molietaris, omnibus, et te praesentibus ad tormen-
tu, usque in vitiis, in terra prostrata, ceu fulmine percussa, omnia jacerunt: ja-
cuit profecto Atheneum, jacere theatra, imo et Dicipuli jam abire cogebant; et
quod glus omnibus est, spes plurimorum, quae etiam in fere desperatis evadentibus adhuc
retineri solent, procul heu! et quae procul expules videbant; ignota enim illis ex-
ant animi tui magnitudo, tuae indolis munificae largitas, et zelus publicae uti-
litatis, quae ad spernenda populorum, imo ad admirationem, in visceribus confuses,
Civitas perillustri. Et quis profecto intus advenarum rerum tristissimo casu ali-
ter vel loqui, vel sentire audiret? Quis a nihilo, quod abiire cuncta, in lucem
itaque a surrectura audiret? Quis futurum ut pulchriora iterum florescerent,
juvenciora iterum juvenescerent, et ex cineribus iterum emascerent robusti-
ora omnia sibi pollicerent? Sed enim quae per fere omnium superabant genicula
superasti rebus, Civitas perill. et quae plurimi nec auderent cupere, factis ex certis
en ergo, Paganenses civis, en totius Regni nobilissimi in colu, en gentes etiam, quae
per universas Orbis terras incolunt, en, inquam, quomodo jam equata solo iterum as-
surgunt, redacta in cineres iterum construunt, et quae videbant in nihilum abiire,
iterum duciora, feliciora, et pulchriora redire. Haec omnia assecuta es, Civitas perill.,
geni omnium spes superando, memor semper nobilitatis tuae, quae a magnis olim
Principibus derivata, ac tuis venis inclusa praesentibus facinoribus ad immorta-
litatem; et utique confirmasti. Et vero si in istec gentilitia deora styli, mentesque
convexa, probe scio, quod quia pateat mihi ingressus ubique patet, nullibi tamen
quia eam florenti lauro, nemore egredi fas sit ulli patebit. Splendens enim, Civitas perill.
immo et virens plurima lauro; et sua maiores tuos, sive te ipsa, etiam gloriatur
diar, firmamentis elucenibus astris irradians, aut Occanum frequenter praesentis
que existat alio abdescone juvamento vocare ausi: tua etenim nata, et tuis

terrarum glagis in te concurrunt uti ex multitudine montium rursus decurrunt aquae,
flumina confluunt, ac maria implent? Hispania namque nulli terrarum nobilitate
secunda, effeta gloria, armis potens clarior est ubi, qui te fundamentis erigentes
qui erecti auerent, aucti seruant, ac denique servata ad sidera usque attollerent. Nec
tu, degeneres, Civitas perill. somniant animos, tantum maiorum tuorum glorie succumbis,
aut facti illorum quamvis illustribus cedis, nisi quod primos illustria facta aggressor
cum staretis, caesa, ut ^{illorum} et tremens, et superans ad fastigium usque perducis:
superasti itaque maiores tuos, et acili conantibus cumudata gloria gloria tua vicisti.
† Exhilarat enim ^{illorum} Civitas ista ut omnibus in conspectu est, metallo divas, mixtus
plena, et religione devota; exhilarat culta natalibus, insignita stemmate, et honesto
more praeclara: habebat profecto quo maxime iugia impleret, quo honores nobili-
tati suae adscriberet, et quo a populo infideli per fidei, per religionis discerneret: ab-
erat tamen ad usque hanc felicitatem, tua pulchra Minerva, illa namque populorum cultiva,
nationum, modo delectrix, et qui gentes ena immunitate barbaras eum didicisset si cu-
rare, tuos animos admiraculum culturae praeferens, ac per divina largitate scientiarum
avidus, facilius, et felicius perfoliuit: accuta tandem, et Civitas perill. felicitatem istam
quae totis visceribus concupiscas; habes tandem, quod tam diu anhelas; multis, non
inglorios, laboribus partem, sudoribus reportatus: verum quanta non ausit magnanimitas
illa tua, quae sanguine ipso intus venis alio, et cordis intimis visceribus bene
insculpta retinet? quanta non ausit ille tibi, ac tuis procurandi honores egregius
auctor, qui cum exiret vincens ut vinceret, facilia omnia, et pericula, quae incerta, et
insuperabilia videbantur, effecit? si igitur vincendi dabit edere de ligno vite, de lig-
no videlicet, diuine sapientiae, quae tuis edibus familiaris, ad scribis, et inculcatis
grammi intra tuos parietes iam cernis; quanta tibi, ac posteris, Civitas perill. benefi-
cia, et decora nunc, et in futuris temporibus manata tua audacia, ad promittere? ego
equidem censeo, maiorem gloriae, exactione huius Atticeni, utilitatemque tibi adferturam,
quae si auro inexcusata, vel geminis fulgurantes natos tuos, et natos natorum su-
perstitis mundo relinqueris: sanctum equidem iure merito reputas quod dicites il-
los facis, si sapientes efficias; non enim modo terris, dehae sapientis dominabitur Asia.

Accipe ergo, Civitas perill. hoc munus qualecunque fuerit,
et accipe illud, quia tuus est: per te est quod iam non erat, per te vivit quod mortuum glori-
batur: accipe ergo illud detexis lacrimis, et tua munificencia, ac liberalitate rediis: nos,
nos, enim vero, tuis supplicibus fabricata Academia, tuis munificibus restituta, minor-
um, loquaci gratitudine, et amore perenni mundo fitebimur; non sane beneficia ista
haec, quae grati suscipimus, sunt, illa sunt habitura, ut ea conde beneficiarum ex ciden-
tia, statim in oblivionem labant; haec enim beneficia, quae in presentiarum tuis manibus
suscipimus, in visceribus nostris insculpunt, non pingunt; quae sane adent, inscul-
pta autem materia ipsa perennat: ergo vel nos esse nos desinimus, vel pergetur, et ob-
erata gratitudine, largitate in nostra Academia, et beneficiarum tuis ardentibus corde
desinimus. accipe, inquam, Civitas perill. in nostro iam gratitudine restituta, nos quoniam
in nostra philosophia flores, mihi sane iucundus, si tua benevolentia gratos esse existimus.
Dixi.

